

(reportáž z jarního setkání Jonáš-klubu) Březen má mnoho slavných i méně slavných dat. Kromě narozenin mé vnučky Barbory je třeba připomenout bohužel 15. březen 1939, ale i 17. březen, kdy všichni Irové slaví svého slavného Patrika. Den před sv. Patrikem se tradičně, jako každé jaro, sešli v Salesiánském divadle v Praze členové Jonáš-klubu. Nepršelo, nesněžilo, ale svítilo sluníčko, byť to ještě nebylo to pravé jarní. Tradiční průvodce večerem Milan Zeibert si vzal ten den na pomoc učebnici českého jazyka pro devátý ročník. Tuto učebnici, jak Milan napověděl, napsal jeden z účinkujících. Původem kantor Milan Zeibert přivítal první účinkující, kterou byla paní

Jitka Vrbová, původně středoškolská profesorka. Paní Jitce Vrbové daly sudičky do kolébky hlas s nezaměnitelnou barvou a cit pro jazz. Paní Jitku mají rádi trampové, když jim zazpívá

Pikovický blues

, mají ji rádi i milovníci swingu a jazzových standardů i ti, kteří si v jejím podání vychutnají písně Evy Olmerové. Na setkání Jonáše doprovázela paní Jitku kapela Hot Jazz Praha. Tato kapela stála na prknech Reduty již v roce 1959 a doprovázela i zmíněnou Evu Olmerovou. Krom mladé tváře kontrabasisty Dana Kozla (například Jakub Noha Band nebo Petr Kocman Band) jsou v kapele tváře služebně starších muzikantů. Za klavírem seděl Stanislav Šťavík, vedle paní Jitky hrál na saxofon a klarinet a jednou i zpíval kapelník Stanislav Chmelík, druhá polovina tramské kapely Akáty, a za nimi ovládal bicí Miloš Kejř. Zněly samé prověřené skladby jako například *Paper Moon*

,
Už dávno nejsem dítě

,
Girl from Ipanema

a mnohé další. Takových hlasů jako má paní Jitka naše scény moc nemají.

V rámci setkání je slyšet nejen hudba, ale i mluvené slovo. V prvním vstupu první třetiny si vydavatel a sběratel Karel Žižkovský pozval grafika **Vladimíra Suchánka**, který 12. února oslavil neuvěřitelné osmdesáté narozeniny. Na pódiu seděl tak zhruba šedesátník, oblečený v pestré kalhoty, což byla kompilace výtvarných darů jeho kamarádů. Pan Suchánek má vztah i k hudbě, byl členem známé kapely Grafičanka. Kdyby se ještě uděloval titul národní umělec, jistě by pana Suchánka neminul. Takto jej zdobí řada mezinárodních uznání a v roce 2006 obdržel státní cenu za zásluhy v oblasti umění. Jeho specialitou je ex libris, kterých vytvořil několik stovek. Pan Suchánek velmi zajímavě vykládal o náročné technice litografie, stejně jako o muzice. Na závěr přečetl pan Žižkovský fejeton, který věnoval svému příteli a oslavenci k narozeninám. Fejeton byl moc hezký, ale hlavní roli ve filmu Muži nestárnou hrál Jan Pivec a nikoli Hugo Haas, ale miluji oba dva.

Po pauze vystoupil další únorový jubilant

Jiří Dědeček

, narozený 13. 2. 1953. Ten je mimo jiné autorem učebnice, z níž Milan Zeibert celý večer citoval, a dále napsal v roce 2001 další učebnici s názvem Veselé diktáty. Jiří Dědeček toho má „umělecky na svědomí“ hodně. Je skladatelem, textařem, písničkářem, spisovatelem, básníkem, překladatelem z francouzštiny a také kantorem na Literární akademii J. Škvoreckého v Praze. Kromě toho je předsedou Českého centra PEN klubu. Jonášům zahrál nejen na kytaru, ale i na ukulele, které dostal ke svým šedesátinám. Pan zvukař celou přestávku zápasil s tímto nástrojem, proslaveným M. Monroe i Felixem Holzmanem, ale nakonec to vzdal. Jiří Dědeček zpíval o Praze, včetně nesmrtelné písně

Libeň Vysočany

, vzpomněl na desku

Zabili trafikantku

, nahranou v Semaforu a přidal i pár nových a zarecitoval i několik čtyřverší. Tak hodně zdraví oběma únorovým jubilantům! Druhým mluveným slovem byl rozhovor redaktora Divadelních novin Jana Kerbra s hercem a nyní již i režisérem Janem Vondráčkem.

Jan Vondráček

není „celebritou“ (jak já tohle slovo nenávidím!) trávící čas na večírcích plných potácejících se nul. Vystudoval loutkařinu a alternativní divadlo. Se svým studijním ročníkem založil jednu z nejlepších divadelních scén u nás - Dejvické divadlo. Poté se stal jedním z protagonistů další vynikající scény - Divadla v Dlouhé. Využívá i svou lásku k hudbě, když se na inscenacích podílí i jako skladatel. Bohužel většina obyvatel tohoto státu zná herce v podstatě jen z TV seriálů. Kde jsou časy přenosů z divadel s průvodním slovem pana Vosky? Kde jsou legendární bratislavské pondělky? Kdo z vysedávačů či spíše vylehávačů u televize ví, že pan Vondráček hrál Hanse Castropa v Mannově Kouzelném vrchu, či Ekdala v Ibsenově Divoké kachně? Kdo z nich ví, že pan Vondráček má několik cen Alfréda Radoka, resp. kdo ví, kdo byl Alfréd Radok. Jan Vondráček je člověk, který okouzlí po několika větách. Jeho režijním počinem v Divadle pod Palmovkou je hra Kdyby tisíc klarinetů. Jak pan Vondráček řekl, hra je výslednicí kombinace původní hry Divadla na Zábradlí a legendárního filmu. Nezbyvá, než se jít na inscenaci do Libně podívat.

Poslední část setkání zahájila trojice sympatických mladých mužů, kteří si sedli na okraj pódia a byli ozvučeni jen mikrofony. Trojice se jmenuje

Flying Druids Orchestra

a je tvořena hráčem na irské loketní dudy Danem Vališem, hráčem na irskou knoflíkovou harmoniku (concertinu) Markem Polednou a hráčem na irské bouzuki Lukášem Radostným. Létaající druidi zahráli všem Irům slavicím Patrika a jonášovskému publiku se moc líbili. Hráli většinou instrumentálky – jigy, a zazněla i jedna irská balada, anglicky zpívaná Lukášem Radostným. Po druidech se ujala pódia posádka Divadla Semafor. Nejprve zazpívala na halfplayback

Zuzana Říhová

, krásné děvče ze Šumavy (Sušice) v červených šatech. Zuzana má postavu Adiny Mandlové, školený krásný hlas a zpívala, jak to dnes u mladých bývá, dobrou angličtinou ve stylu muzikál. Zuzana má za sebou muzikály, filmy i TV seriály a lze jí přát jen další úspěchy, samozřejmě i na prknech Semaforu. Po Zuzaně se dostavila divadelní kapela, ten večer bez kytaristy Vladimíra Vandrovce, čehož litovala, jak mi při setkání prozradila, zpěvačka

Olina Patková

. Krom kytaristy chyběla i Jitka Molavcová. Zastala ji jmenovaná Olina Patková.

Jiří Suchý

nechyběl a jeho výběr sáhl do historie. Začalo to

Klokočím

a pan Suchý vzpomněl na setkání s výkladem prodejny desek s nápisem "Klokočí není", jakož i na scénu z dovolené v Jugoslávii, kdy u jídla zazněla ze zakoupeného transistoru Šlitrova „

Představte si, co jsem měl dnes k obědu

“. Zázraky se dějí. Znělo i

Blues na cestu poslední

či

Půl pátku

, píseň dovezená jako

One Meat Ball

Janem Werichem z USA. Olina Patková dostala ten den dost veliký prostor prokázat své umění. Přiznávám, že ze všech milých a krásných děvčat ze Semaforu mám Olinu Patkovou nejraději. Zazpívala řadu nádherných a s velikým citem zpívaných jazzových kousků, včetně

Paper Moon

(tu zpívala anglicky paní Jitka Vrbová), s českým textem pana principála divadla. Pan Suchý vzpomínal, jak Olině nemohl přijít na jméno, resp. na příjmení. Olina je podle průkazu totožnosti již dlouho paní Vlková, ale aby se to nepletlo, je stále Patková. Nakonec jsme si narazili bouřky nízko do čela a slíbili se setkat 16. listopadu 2013 na podzimním setkání.